

Záhada požáru

Nikde nikdo. V hustém kouři hasiči nikoho neviděli ani neslyšeli. Jako kdyby se všichni obyvatelé domu do země propadli. A pak to uslyšeli. Slabounké zakašlání. Rozběhli se směrem ke zdroji. Společně odstranili zbytky komody a pak našli mě. Vlastně... jen mé tělo.

Probudila jsem se. Můj dech byl zrychlený, žíly na spáncích mi pulzovaly. Byl to jen sen, říkala jsem si. Pak mi zrak padl na budík a já vyskočila z postele. Zaspala jsem. Ve skříni jsem vylovila džínny. Běžela jsem do prádelny, kde jsem si vyžehlila čisté triko. Když jsem dobíhala na autobusovou zastávku, přemýšlela jsem, jestli byla žehlička vypnutá, když jsem odcházela.

„Vezměte si každý jeden papír a pošlete dál. Ještě do něj nic nepište!“ Když se učitel nedíval, protočila jsem panenky. Další hodina fyziky a další test. Učitel odstartoval čas na test a já zjistila, že jsem se na nic, co je v testu, neučila. Dívala jsem se z okna a přemýšlela. V hlavě mi létaly vzorečky pro výpočet rychlosti, hustoty a dalších veličin. Ale nic z toho nebylo to, co jsem potřebovala. Od toho usilovného přemýšlení mě začala bolet hlava. Zbývalo posledních pět minut do konce vyučování, a já měla napsáno jen několik řádek. Pak zazvonilo. S pocitem, že jsem napsala všechno, co jsem věděla, jsem test odevzdala. Na chodbách byla spousta lidí, a tak jsem si skoro nevšimla mojí třídní učitelky, která se ke mně snažila dostat. „Ado, pojď se mnou, prosím.“ řekla, když ke mně došla. Následovala jsem ji do kabinetu, který patřil jen jí. Když se snažila odemknout, spadly jí klíče, a mně došlo, že je nervózní. *Ale z čeho? Udělala jsem nějaký průšvih?* Otevřela dveře kabinetu a podržela mi je, abych mohla vstoupit. U okna stála vysoká štíhlá postava, a já zjistila, že to je Max. Můj o sedm let starší bratr. „Ado, Max tě odveze k vám domů. Ve vaší bytovce došlo k silnému požáru.“ Nic víc neřekla. Otočila jsem se na Maxe. Díval se na mě smutnými očima, plnými starosti.

Obloha byla temně šedá. Měla skoro stejnou barvu jako smítka popelu, snášejíci se z nebe jako sníh. Zůstala jsem sedět v Maxově autě, zatímco on šel zjistit, co se stalo. Skrz slzy jsem se dívala na to, co zbylo z mého domova. Ohořelé trámy, propadlá podlaha ve třech patrech bytovky, a popel všude okolo. Kouř už ustoupil, ale všimla jsem si, že pár hromádek nerozpoznatelné hmoty ještě doutná. Otevřely se dveře od auta a Max vlezl dovnitř. Z jeho výrazu jsem hned poznala, že se stalo něco špatného. A pak jsem si vzpomněla, že matka měla po noční. „Je... je máma?“ víc jsem ze sebe nedostala. V hlavě jsem viděla, jak žehlička padá na bok a později od ní chytá záclona. Červené jazyky přeskakují ze záclony na oblečení na pračce. Po několika minutách už plameny olizují většinu dřeva v prádelně. „Ado? Ado?“ otočila jsem hlavu k Maxovi. „Máma je v pořádku, stejně jako všichni sousedi. Má jen pár lehkých popálenin. Jsí ty v pořádku?“ Plameny plazící se přes chodbu do bytu v přízemí. Postarší paní sledující, jak se oheň krmí všemi jejími ručně vyráběnými plyšáky. Vyděšené pohledy zvířat, která cítí kouř na desítky metrů daleko... „Asi jo. Pojedeme za mámou?“

„... jistě, pokoj 32.“ Následovala jsem Maxe do matčina pokoje. Seděla na posteli a četla si knížku. Nebýt obvazů na ruku a náplasti na tváři, vypadala by, že si jen tak sedí v posteli a čte si knížku. Ale já v tom viděla něco jiného. Viděla jsem v tom svoji chybu, která mě bude pronásledovat ve snech, ale bude mi zatěžovat svědomí i ve bdělém stavu. Matka se na mě usmála, ale já viděla ten skrývaný smutek v jejích očích. Vyběhla jsem z pokoje, a zastavila se až v tmavé části chodby. Po tvářích mi stékaly slzy, kolena se mi chvěla. A v hlavě mi pořád běželo: tvoje vina, tvoje vina, tvoje vina... Uslyšela jsem kroky, a moje hlava vystřelila vzhůru. Šel ke mně Max a říkal: „Ado, už víme, kdo způsobil ten požár.“ Díval se na mě, a studoval mé od pláče oteklé oči. Podívala jsem se na něj, a řekla: „Byla jsem to já. Nechala jsem zapnutou žehličku.“ Vyvalil oči. Tohle ode mě rozhodně nečekal. „Ne, ne, ne. Co to říkáš? Požár založil žhář. Sám se k tomu přiznal. Vždyť za nic nemůžeš.“ Došel až těsně přede mě a rozpráhl ruce. Bez jediného slova mě objal. To objetí bylo tak uklidňující a láskyplné. Tehdy jsem pochopila, že domov je všude, kde jsou ti, které máme rádi.